

en Stifmoder, at hun lader sit Stifbarn, 2—3 Dage efter at det er blevet sygt, gaa og arbejde i Marken, og med det bagved, som vi allesammen vide, at den lille Monika gik hen og døde. Jeg skulde ikke tro, at det er en uvæsentlig Ting at rette en saadan Anke mod et Menneske. Naar Forholdet, som det fremgaar af Forhørene, i Virkeligheden er det, at Fru Bransholm har holdt meget af den lille Monika, har forlangt, at hun skulde være pligtopfyldende, og maaske i det Tilfælde, hvor Barnet var sygt, ikke straks opdagede det, men, saa snart hun opdagede det, lod hende blive borte fra Arbejdet, saa synes jeg ikke, det er uvæsentlige Ting, naar det viser sig, at det ærede Medlem har Uret i sine Paastande.

Men alt det andet er blevet bekræftet, siger det ærede Medlem. Ja, naar det ærede Medlem kan staa op her i Tinget og sige noget saadant, saa kunde det næsten synes overflødigt af mig at ville paavise en hel Række af Tilfælde, hvor det har vist sig, at man skal være meget varsom med uden videre at fæste Lid til, hvad det ærede Medlem siger. Jeg skal imidlertid alligevel nævne nogle af disse Tilfælde. Jeg skal nævne for det første, at i den Skrivelse til Justitsministeriet af 12. August 1907, — Pag. 2—3 i den trykte Bog — hvori det ærede Medlem forlanger indledet Undersøgelse af Forholdene ved „Hebron“ — det er dog ikke nogen dagligdags Skrivelse, det er dog et ret alvorligt Skridt at gaa til Øvrigheden og forlange indledet kriminel Undersøgelse mod et andet Menneske — i denne Skrivelse fortæller det ærede Medlem om — det har været nævnt allerede før, jeg skal kun nævne det ganske kort —, hvad Lærer Bigum i Viborg har udtalt til ham om Emil Kleins Henstaaen i et af Kælderømmene med Vand og Rugbrød hensat til ham. Det er jo senere forklaret af Lærer Bigum, at han ikke har sagt noget saadant til det ærede Medlem, men noget helt andet. Naar det ærede Medlem nu her i Tinget vil rede sig ud af Forlegenheden ved at sige, at man kan ikke saadan stole paa, hvad Lærer Bigum har sagt i Retten, vil jeg dog minde om, at i en af sine Avisartikler kalder han Lærer Bigum for en „anset Lærer“ i Viborg (Pag. 7 i den trykte Bog). Men da det nu viser sig, at Hr. Bigum i Retten forklarer, at han ikke har sagt til det ærede Medlem det, som det ærede Medlem har sagt i sin Skrivelse til Justitsministeriet, falder Hr. Bigums Anseelse øjeblikkelig bort.

Ligeledes siger det ærede Medlem i samme Brev, at Hr. Bigum vil beedige noget med Hensyn til Frøknerne Frydensberg og Møller. Ogsaa derom siger Hr. Bigum, at det har han ikke sagt til det ærede Medlem. Det kommer jo her ikke an paa, om muligt noget saadant, som det ærede Medlem siger, Hr. Bigum har sagt til ham, alligevel er passeret, hvad det kommer an paa, naar man vil dømme om, hvorvidt man kan fæste Lid til det ærede Medlems Udtalelser, er, om det, som det ærede Medlem siger, nemlig at Hr. Bigum vil beedige saa og saa, er rigtigt eller ikke.

Det ærede Medlem sender (Pag. 221 i den trykte Bog) den 30te September 1907 et Brev til Assessor Schrøder, hvori han skriver: „Hr. Schrøder! Pigen Mathilde Nielsen har paa et af Loftsværelserne paa „Hebron“ haft Samleje med Plejesønnen Theodor. Mathilde tjener hos Skræder Svensson.“ Da Mathilde Nielsen kommer i Forhør (Pag. 148), erklærer hun, at hun aldrig har fortalt Hr. Sabroe, at hun har haft Samleje med Hauge.

I det samme Brev skriver det ærede Medlem: „Hansine Nielsen paa „Hebron“ tilføjedes en Hoffteskade af Fru Bransholm.“ Side 94 forklarer Hansine Nielsen derom, „at hun 8 Dages Tid efter, at hun kom paa Hjemmet, fik daarlig Hoftte; hun ved ikke, hvad der har foranlediget det; hende bekendt har hun hverken faaet Stød eller Slag paa Hoftten.“

Det ærede Medlem fortalte ogsaa her i Tinget i Gaar eller i Forgaars som noget af det mest gruopvækkende mellem det, Fru Bransholm havde gjort, at da Jens Hansen af Gimsing havde behandlet en Pige, som fra „Hebron“ var anbragt i Tjeneste hos ham, ilde, idet han havde slaaet hende med en Fiskerenser, efter at hun havde løftet Skørterne op, og ogsaa paa anden Maade havde behandlet hende ilde, og saa denne Pige løb af sin Plads og gik hjem til „Hebron“, hvad gjorde saa Fru Bransholm? — Ja, hun pryglede hende, risede hende. Ja, det er rigtigt, men det ærede Medlem tav bomstille med, at Pigen ikke fortalte Fru Bransholm, hvorfor hun var gaaet af sin Plads, idet hun skammede sig ved at sige det — det er Pigens egen Forklaring. Følgelig maatte Fru Bransholm gaa ud fra, at Pigen uden Grund var løbet fra sin Plads, og navnlig kunde hun ikke tænke sig, at hun var gaaet af Pladsen af de Grunde, som sket var. Det viser, hvor forsigtig man skal være, naar det ærede Medlem giver en Fremstilling.